

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 615/2021-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Jánom Kasenčákom, Juraja Fándlyho 7, Žilina, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 10Asan/20/2018 z 19. júna 2019 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 30. septembra 2019 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj vyslovenia porušenia čl. 2 ods. 3, čl. 13 ods. 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“). Sťažovateľka navrhuje napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutých rozhodnutí a ďalších príloh ústavnej sťažnosti vyplýva nasledovný stav veci:

3. Mesto Liptovský Mikuláš ako stavebný úrad príslušný podľa § 117 ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov rozhodnutím Spr. delikt 19/2016-02/VZ z 28. septembra 2016 uznal sťažovateľku vinnou zo spáchania správneho deliktu podľa § 106 ods. 3 písm. d) stavebného zákona, ktorého sa dopustila tým, že umožnila inej osobe užívanie stavby [REDAKOVANÉ],

██████████ v katastrálnom území ██████████, evidovanej na ██████████
██████████ (ďalej ako „stavba“) bez kolaudačného rozhodnutia.

4. Okresný úrad Žilina, odbor výstavby a bytovej politiky ako odvolací orgán odvolanie sťažovateľky rozhodnutím ██████████ z 27. januára 2017 zamietol a potvrdil rozhodnutie stavebného úradu.

5. Sťažovateľka v zákonnej lehote podala proti rozhodnutiu správnu žalobu na Krajskom súde v Žiline (ďalej len „krajský súd“), ktorý o nej rozhodol rozsudkom č. k. 30S/37/2017 zo 6. marca 2018 tak, že žalobu zamietol ako nedôvodnú. V celom rozsahu sa stotožnil s rozhodnutím žalovaného, ako aj prvostupňového správneho orgánu. K námietke týkajúcej sa užívania stavby bez vydania kolaudačného rozhodnutia vysvetlil, že oprávneniu vlastníka „zodpovedá povinnosť splniť všetky zákonom požadované podmienky potrebné na jej užívanie. Stavebný zákon je práve jedným z predpisov, ktorý upravuje podmienky výkonu vlastníckeho práva, napríklad jeho ustanovenie § 76, v zmysle ktorého sa kolaudačné rozhodnutie vyžaduje pre všetky stavby, pokiaľ pre ne neplatí osobitná úprava uvedená v zákone alebo v rozhodnutí. V tomto smere je v danej právnej veci zrejмый skutkový a právny záver žalovaného, s ktorým sa správny súd stotožnil, že v danom prípade je nadbytočné a v konaní nebol dôvod na to, aby prvostupňový správny orgán predkladal a zabezpečil pôvodné kolaudačné rozhodnutie na stavbu ██████████ (tak ako to požadoval žalobca) a že existencia tohto kolaudačného rozhodnutia je vzhľadom na skutkový stav irelevantná, pretože na uvedení stavbu bolo vydané dodatočné stavebné povolenie ██████████ zo dňa 19.03.2015 spojené so zmenou účelu stavby, a preto bolo povinnosťou žalobcu ako stavebníka, pred užívaním stavby, resp. pred jej prenajatím inej osobe k užívaniu vopred požiadať o vydanie kolaudačného rozhodnutia. Správne konštatoval žalovaný aj vo vyjadrení k žalobe, že v danom prípade sa nejednalo o posudzovanie využitia pôvodnej stavby ██████████ ale o novú skutočnosť a to, že pôvodné využitie tejto stavby bolo stavebným úradom zmenené, ku ktorému došlo vydaním stavebného povolenia na zmenu dokončenej stavby, spojenú so zmenou jej využitia na ██████████ a bytovú jednotku. Prvostupňový správny orgán ako aj žalovaný teda správne vychádzali zo zistených skutočností a z dokladov, ktoré boli v rámci správneho konania zabezpečené, najmä z dodatočného stavebného povolenia ako rozhodnutia, ktoré je právoplatné, vykonateľné a ktoré je záväzné pre stavebníka, pričom požiadavka na kolaudáciu tejto stavby, potrebná pre jej riadne užívanie, resp. umožnenie jej užívania inou osobou bola zároveň určená aj v jeho výrokovvej časti. Žalobca preto bol povinný postupovať v zmysle § 76 ods. 1 Stavebného zákona, ktoré fakticky obmedzuje vlastníka nehnuteľnosti v užívaní nehnuteľnosti (v danom prípade stavby, pre ktorú bolo vydané dodatočné stavebné povolenie - prístavba, nadstavba a stavebné úpravy so zmenou jej využitia) až do vydania kolaudačného rozhodnutia. Inými slovami povedané, žalobca práve vydaním dodatočného stavebného povolenia zo dňa 19.03.2015 bol už obmedzený v užívaní predmetnej stavby, ktorú pristavoval, nadstavoval, upravoval, ktoré obmedzenie trvá až do jej skolaudovania na základe rozhodnutia príslušného stavebného úradu. Z tohto dôvodu je argumentácia žalobcu o existencii pôvodného kolaudačného rozhodnutia pre stavbu ██████████ o vymedzení, akým spôsobom je stavbu ██████████ možné užívať a následnom posúdení, či sa stavba užíva inak ako v súlade s vydaným kolaudačným rozhodnutím, o absencii tohto kolaudačného rozhodnutia v administratívnom spise, podľa názoru správneho súdu v danom prípade absolútne irelevantná. Za irelevantné možno považovať tiež okolnosti vyplývajúce z pôvodného kolaudačného rozhodnutia,

na ktoré žalobca poukazoval, a to spôsob a čas odkedy mohla byť stavba ■■■■■ užívaná a aké má ktorýkoľvek vlastník povinnosti pri jej užívaní. Tieto skutočnosti nemajú žiaden vplyv na zákonnosť rozhodnutí žalovaného, ani prvostupňového správneho orgánu a nezabávajú žalobcu ako stavebníka zodpovednosti za jeho protiprávne konanie, užívanie neskolaudovanej stavby. Naopak, tieto námietky správny súd považuje aj za účelové, keď žalobca v celej žalobe odkazuje len na vydané kolaudačné rozhodnutie (prítom vydané na stavbu pred jej zmenou) a absolútne opomína zásadný fakt, že bolo vydané rozhodnutie o dodatočnom povolení stavby dňa 19.03.2015, ktoré rozhodnutie novým spôsobom definovalo stavbu vo vlastníctve žalobcu, povolilo (dodatočne, t. j. keď žalobca predtým staval v rozpore so zákonom) rozsiahle stavebné úpravy pôvodnej ■■■■■ a určilo povinnosť stavebníkovi užívať stavbu len na základe kolaudačného rozhodnutia.“.

6. K otázke spoločenskej nebezpečnosti konania sťažovateľky krajský súd uviedol, že «správnym deliktom sa rozumie (bez ďalšieho) také protiprávne konanie (porušenie, opomenutie), ktoré konkrétny zákon takto označuje. Zákony, ktoré označujú konkrétne konania za správne delikty, tieto definujú ako primárne formálnu kategóriu, pričom jej pojmovým znakom nie je pojem spoločenskej nebezpečnosti alebo „škodlivosti“. Z obsahu definície správneho deliktu sa však spoločenská nebezpečnosť úplne nevytratila, pretože je daná tým, že zákonodarca určité protiprávne konanie označil práve za túto formu protiprávneho konania, ktorou je správny delikt. Treba konštatovať, že pokiaľ je niektoré konanie označené ako konkrétny správny delikt (na rozdiel od iného konania), už toto jeho „povyšenie“ na správny delikt je vyjadrením jeho spoločenskej nebezpečnosti. Práve konanie žalobcu, ktorým umožnil inej osobe užívať stavbu pred vydaním zákonom vyžadovaného kolaudačného rozhodnutia, naplnilo skutkovú podstatu správneho deliktu uvedenú v hmotnom práve ako delikt. Ak teda žalobca naplnil svojím konaním dikciu § 106 ods. 3 Stavebného zákona, bez ďalšieho toto jeho správanie obsahuje takú mieru spoločenskej nebezpečnosti, že je postihnutelné ako iný správny delikt. Nedôvodná je preto námietka o nedostatočne zistenom skutkovom stave, keď nebolo jeho správanie posudzované z hľadísk stavebno-technických. Žalovaný v tejto súvislosti vo svojom rozhodnutí (str. 8) správne skonštatoval, že predmetom konania nebolo dokazovanie o spoločenskej škodlivosti užívania stavby, ale porušenie povinnosti vyplývajúcej stavebníkovi z § 76 Stavebného zákona.».

7. Sťažovateľka proti rozsudku krajského súdu podala kasačnú sťažnosť, ktorú najvyšší súd napadnutým rozhodnutím zamietol. Stotožnil sa so závermi krajského súdu a zdôraznil obsah administratívneho spisu, z ktorého je zrejmé, že «stavebný úrad... rozhodnutím č. ÚRaSP 2014/05243-04-Zt zo dňa 19.03.2015 rozhodol tak, že stavbu „V. - prístavba, nadstavba a stavebné úpravy so zmenou využitia na ■■■■■ a bytová jednotka“ dodatočne povolil. V rozhodnutí sa nachádza poučenie, že ukončenú stavbu možno v zmysle § 76 Stavebného zákona užívať iba na základe kolaudačného rozhodnutia. Z administratívneho spisu tiež vyplýva, že sťažovateľka uzatvorila dňa 01.01.2015 nájomnú zmluvu na dobu neurčitú počnúc dňom 01.01.2015 so spoločnosťou ■■■■■ ktorou ponechala spoločnosti ■■■■■ (nájomcovi) do užívania predmetnú nehnuteľnosť spolu s vybavením a zariadením za účelom prevádzkovania športového zariadenia so zázemím.

Z dôvodu, že na uvedení stavbu bolo vydané dodatočné stavebné povolenie ■■■■■ zo dňa 19.03.2015 spojené so zmenou účelu stavby, bolo povinnosťou sťažovateľky ako stavebníka, aby pred užívaním stavby, resp. v danej veci pred prenajatím stavby inej osobe, vopred požiadala o vydanie kolaudačného rozhodnutia. Existencia pôvodného

kolaudačného rozhodnutia je v tejto veci irelevantná, pretože v danom prípade sa nejednalo o posudzovanie využitia pôvodnej stavby V., ale o novú skutočnosť, a to, že pôvodné využitie stavby bolo stavebným úradom zmenené rozhodnutím [REDAKOVANÉ] zo dňa 19.03.2015, teda v konaní sú rozhodujúce skutočnosti, ktoré nastali po uskutočnení stavebných úprav a s tým spojených prác na stavbe. Spôsob užívania predmetnej stavby pred jej zmenou, o ktorej bolo rozhodnuté rozhodnutím o dodatočnom povolení stavby zo dňa 19.03.2015, nie je pre naplnenie skutkovej podstaty podľa § 106 ods. 3 písm. d) Stavebného zákona dôležitý. Sťažovateľka bola z uvedeného dôvodu v užívaní nehnuteľnosti, pre ktorú bolo vydané dodatočné stavebné povolenie, až do vydania kolaudačného rozhodnutia obmedzená.

Kasačný súd mal na základe uvedeného za preukázané, že sťažovateľka svojím konaním, ktorým umožnila inej osobe užívanie predmetnej stavby pred vydaním kolaudačného rozhodnutia, naplnila skutkovú podstatu stavebného správneho deliktu podľa § 106 ods. 3 písm. d) Stavebného zákona.

K opakovaným kasačným námietkam sťažovateľky kasačný súd uvádza, že nie sú dôvodné. Kasačný súd poukazuje na odseky 9 a 10 napadnutého rozsudku kde sa krajský súd dôkladne vysporiadal s námietkami sťažovateľky a z ktorého odôvodnením sa kasačný súd stotožnil. Argumentácia krajského súdu je presvedčivá a v súlade s ustanoveniami Stavebného zákona, pretože stavebník je v užívaní nehnuteľnosti, pre ktorú bolo vydané dodatočné stavebné povolenie, až do vydania kolaudačného rozhodnutia obmedzený. Konanie sťažovateľky, ktorá umožnila inej osobe užívanie stavby pred vydaním kolaudačného rozhodnutia, naplnilo skutkovú podstatu správneho deliktu upravenej v § 106 ods. 3 písm. d) Stavebného zákona, a preto nebolo predmetom konania dokazovanie spoločenskej škodlivosti predmetnej stavby, ale porušenie ustanovení Stavebného zákona (§ 76).».

II.

Argumentácia sťažovateľky

8. Sťažovateľka namieta, že rozhodnutiami všeobecných súdov, ako aj postupom a rozhodnutiami správnych orgánov boli porušené ňou označené základné práva a práva.

9. Sťažovateľka poukazuje na to, že konajúce všeobecné súdy sa nevysporiadali v dostatočnej miere so skutočnosťou, že správne orgány pri rozhodovaní o jej správnom delikte nepostupovali v súlade so zásadou materiálnej pravdy, z ktorej vyplýva ich povinnosť náležite objasniť skutočný stav veci. Sťažovateľka už v priebehu stavebného konania namietala, že k predmetnej stavbe kolaudačné rozhodnutie vydané bolo, a to ešte pred nadobudnutím stavby do vlastníctva sťažovateľky, keďže bez kolaudačného rozhodnutia by nemohla byť stavba zapísaná na liste vlastníctva. Toto kolaudačné rozhodnutie povoľovalo užívať stavbu „na istý účel, preto oboznámenie sa s jeho obsahom a založenie do administratívneho spisu bolo potrebné“.

10. Sťažovateľka sa nestotožňuje s tvrdením stavebného úradu, podľa ktorého bol tento sťažovateľkou navrhovaný dôkaz pre posúdenie veci irelevantný, keďže sťažovateľka v dôsledku vykonania stavebných úprav povolených dodatočným stavebným povolením [REDAKOVANÉ] z 19. marca 2015 bola povinná požiadať o kolaudáciu stavby. Podľa sťažovateľky bola jej žiadosť o vykonanie dôkazu „zamietnutá bez akéhokolvek presvedčivého odôvodnenia“.

11. Sťažovateľka nepopiera, že touto jej námietkou sa zaoberali aj správne súdy preskúmavajúce postup a rozhodnutia správnych orgánov na základe jej správnej žaloby a kasačnej sťažnosti, avšak ich záver o tom, že „*existencia tohto kolaudačného rozhodnutia je vzhľadom na skutkový stav irelevantná, pretože na uvedení stavbu, bolo vydané dodatočné stavebné povolenie ■ ■ ■ ■ ■ zo dňa 19.03.2015, spojené so zmenou účelu stavby, a preto bolo povinnosťou žalobcu ako stavebníka, pred užívaním stavby, resp. pred jej prenajatím inej osobe k užívaniu vopred požiadať o vydanie kolaudačného rozhodnutia*“, podľa nej nemá oporu v právnych predpisoch. Podľa názoru sťažovateľky nie je v žiadnom právnom predpise „*uvedené, že vydanie stavebného povolenia ruší platné, skôr vydané kolaudačné rozhodnutie, kde je uvedený účel využívania stavby*“. Sťažovateľka túto „*medzeru v zákone a jej zaplnenie výkladom*“ krajského súdu a najvyššieho súdu považuje za pochybenie, ktoré výrazne poškodzuje jej práva. Vydaním dodatočného stavebného povolenia nemôže byť podľa sťažovateľky automaticky zrušené platné kolaudačné povolenie, keďže stavebné povolenie neznamená povinnosť, ale právo stavebníka realizovať novú stavbu alebo pozmeniť už existujúcu stavbu. Ak by bol výklad krajského súdu a najvyššieho súdu správny, tak by podľa sťažovateľky pri zmene stavieb, na ktoré sa vyžaduje stavebné povolenie, a ich následnom neuskutočnení stavebníkom dochádzalo k situácii, keď by stavba, ktorá bola postavená v súlade so zákonom a riadne skolaudovaná, nebola užívateľná, pretože pôvodné kolaudačné rozhodnutie by bolo zrušené, hoci sa na stavbe nevykonali žiadne zmeny.

12. Povinnosťou správnych orgánov, ako aj konajúcich súdov podľa sťažovateľky bolo zaoberať sa pôvodným platným kolaudačným rozhodnutím a účelom užívania stavby v ňom uvedeným, pretože nebolo nikdy zákonne zrušené. Vydaním dodatočného stavebného povolenia nebolo právo užívať stavbu ■ ■ ■ ■ ■ sťažovateľke zrušené, keďže existovalo aj existuje pôvodne vydané kolaudačné rozhodnutie, ktoré je stále platné.

13. Sťažovateľka poukazuje aj na to, že ako vlastníčka stavby túto 1. januára 2015 prenajala na dobu neurčitú spoločnosti ■ ■ ■ ■ ■ (ďalej ako „nájomca“) s vybavením a zariadením pre účely prevádzkovania športového zariadenia so zázemím. Nájomca dodnes využíva stavbu na rovnaký účel, to znamená, že ju začal využívať v súlade s účelom pôvodného (dodnes existujúceho) kolaudačného rozhodnutia, ktoré malo byť údajne zrušené dodatočným stavebným povolením z 19. marca 2015, na základe ktorého boli vykonané iba stavebné úpravy, čo ale nie je normami platného slovenského právneho poriadku podložené. Odmietnutím vykonania dôkazu pôvodným kolaudačným rozhodnutím odňali správne orgány, ako aj konajúce súdy sťažovateľke „*možnosť hájiť svoje práva a záujmy a tým porušili jej právo na spravodlivý proces a zároveň nevychádzali zo spoľahlivo zisteného stavu veci, čím nesplnil atribúty rozhodnutia uvedené v ustanovení § 46 Správneho poriadku*“.

14. Sťažovateľka napokon namieta aj skutočnosť, že konajúce súdy ani správne orgány sa vo svojich rozhodnutiach bližšie nezaoberali otázkou spoločenskej škodlivosti správneho deliktu. Sťažovateľka závery krajského súdu potvrdené najvyšším súdom, podľa ktorých pokiaľ je «*niektoré konanie označené ako konkrétny správny delikt (na rozdiel od iného konania), už toto jeho „povýšenie“ na správny delikt je vyjadrením jeho spoločenskej nebezpečnosti*», považuje za neudržateľné, keďže „*správne orgány musia zisťovať spoločenskú škodlivosť predmetnej stavby*“. Ak určité konanie formálne napĺňa znaky skutkovej podstaty správneho deliktu, musí byť preukázaná aj jeho materiálna stránka, ktorou je nebezpečnosť pre spoločnosť,

pretože štát nemôže sankcionovať konanie, ktoré nie je nebezpečné pre spoločnosť. Ak má byť správne uložená sankcia, príslušné orgány sú povinné vysporiadať sa so všetkými znakmi, ktoré musia byť naplnené, aby došlo k spáchaniu správneho deliktu, a zároveň je dôležité upozorniť na skutočnosť, že hlavným poslaním verejnej správy nie je trestať.

15. Závery najvyššieho súdu prezentované v napadnutom uznesení, ktorými najvyšší súd potvrdil rozhodnutie krajského súdu, a tým aj postup a rozhodnutia správnych orgánov, považuje sťažovateľka za arbitrárne, nepresvedčivo odôvodnené a v konečnom dôsledku porušujúce jej základné práva a práva uvedené v záhlaví tohto rozhodnutia.

16. K námietke týkajúcej sa porušenia jej práva vlastníť majetok sťažovateľka uviedla, že toto „nastalo tvrdením najvyššieho súdu, podľa ktorého stavebné povolenie obmedzuje výkon vlastníckeho práva sťažovateľky“, keďže toto nemá žiadnu oporu v právnych predpisoch. Podľa sťažovateľky „len zákonom možno obmedziť základné práva a slobody, teda aj obsah vlastníckeho práva, kde patrí aj užívanie vecí. Nikde v zákone nie je uvedený výslovný zákaz, aby vlastník nemohol užívať nehnuteľnosť, ktorá bola v riadne v minulosti skolaudovaná spolu s určením účelu užívania po tom, ako bolo vydané dodatočné stavebné povolenie zo dňa 19.03.2015, na základe ktorého boli vykonané iba stavebné úpravy.“

17. V závere sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo spoločnosti [REDAKOVANÉ] na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 2 ods. 3 a čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a základné právo spoločnosti [REDAKOVANÉ] vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 v spojení s čl. 13 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 10Asan/20/2018 zo dňa 19.06.2019 porušené boli.

2. Zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 10Asan/20/2018 zo dňa 19.06.2019 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania vo výške 346,26 € k rukám právneho zástupcu sťažovateľa v lehote 2 mesiacov odo dňa právoplatnosti tohto nálezu.“

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

18. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu.

19. Sťažovateľka v prvom rade voči napadnutému rozhodnutiu namieta, že najvyšší súd nesprávne právne posúdil otázku, či za situácie, keď boli na riadne skolaudovanej stavbe vykonané a dodatočným stavebným povolením schválené stavebné úpravy majúce za následok aj zmenu účelu užívania stavby, je možné stavbu užívať až po vydaní kolaudačného rozhodnutia na zrealizované stavebné úpravy alebo je možné ju užívať aj na základe pôvodného kolaudačného rozhodnutia. Keďže sťažovateľka tvrdí, že užívať stavbu je aj po realizácii stavebných úprav možné na základe

pôvodného kolaudačného rozhodnutia, považuje za kľúčový dôkaz pre posúdenie správneho deliktu podľa § 106 ods. 3 písm. d) stavebného zákona práve obsah pôvodného kolaudačného rozhodnutia. V tejto súvislosti najvyššiemu súdu vyčíta nesprávne právne posúdenie skutočnosti, že správne orgány predmetný dôkaz označili za irelevantný a napriek žiadosti sťažovateľky ho nevykonali.

20. Druhou zásadnou sťažnostnou námietkou je tvrdenie sťažovateľky, že najvyšší súd sa nevysporiadal so skutočnosťou, že pri rozhodovaní o správnom delikte sťažovateľky sa správne orgány ani krajský súd nezaoberali otázkou spoločenskej škodlivosti predmetnej stavby, resp. povinnosť osobitne sa touto otázkou zaoberať nesprávne právne posúdili.

21. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011, I. ÚS 143/2014).

22. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01, I. ÚS 120/04).

23. Z postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutie všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, m. m. I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

24. Ústavný súd, prihliadajúc na odôvodnenia rozsudku krajského súdu i napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu, dospel k záveru, že neexistuje dôvod, pre ktorý by bolo možné konštatovať porušenie sťažovateľkou uvedených práv.

25. Najvyšší súd sa náležitým spôsobom vysporiadal s dôvodmi kasačnej sťažnosti, pričom jeho argumentáciu ústavný súd považuje za vyčerpávajúcu, zrozumiteľnú, konzistentnú, nevykazujúcu známky svojvôle, arbitrárnosti či nedostatočnosti, a preto z ústavného hľadiska za plne udržateľnú. Na uvedenom nič nemení ani skutočnosť, že najvyšší súd sa k časti kasačných námietok vyjadril iba poukázaním na správnosť, zákonnosť a dostatočnosť dôvodov uvádzaných v rozsudku krajského súdu, keďže aj odôvodnenie tohto rozsudku je možné považovať za plne vyhovujúce kritériám, ktoré na odôvodnenie súdnych rozhodnutí kladie čl. 46 ods. 1 ústavy alebo čl. 6. ods. 1 dohovoru.

26. Pokiaľ sťažovateľka vo vzťahu k priebehu správneho konania a záverom správnych súdov namieta právne posúdenie veci vo vzťahu k pôvodnému kolaudačnému rozhodnutiu a tvrdí, že toto kolaudačné rozhodnutie nestratilo platnosť ani vydaním dodatočného stavebného povolenia, ústavný súd sa v plnej miere stotožňuje so závermi uvedenými v citovaných častiach odôvodnenia rozsudku krajského súdu a najvyššieho súdu. Sťažovateľka vo svojej argumentácii úplne opomína skutočnosť, že v jej prípade nebolo vydané stavebné povolenie podľa § 66 stavebného zákona, teda povolenie na budúcu stavbu, ktorú má stavebník právo, no nie povinnosť realizovať. V prípade sťažovateľky bolo vydané tzv. dodatočné stavebné povolenie podľa § 88a stavebného zákona na už vykonané zásadné stavebné úpravy. Sťažovateľka teda vykonala stavebné úpravy bez stavebného povolenia a dodatočným stavebným povolením boli tieto iba legalizované. Sťažovateľka primárne postupovala zjavne v rozpore so stavebným zákonom (§ 54 a § 55), keď stavebné úpravy realizovala bez právoplatného stavebného povolenia. Vzhľadom na to, že tieto stavebné úpravy mali za následok aj zmenu účelu užívania stavby, bolo plne v súlade s ustanoveniami stavebného zákona, že stavebný úrad v rozhodnutí o dodatočnom povolení stavby stanovil aj podmienku jej kolaudácie, keďže účelom kolaudácie stavby je v zmysle § 82 ods. 1 stavebného zákona povolenie užívania stavby na určitý účel. Tento účel sa už realizovanými stavebnými úpravami oproti pôvodnému kolaudačnému rozhodnutiu nepochybne zmenil, čo vyplýva aj z dodatočného stavebného povolenia [REDAKOVANÉ] z 19. marca 2015 označeného ako [REDAKOVANÉ] – *prístavba, nadstavba a stavebné úpravy so zmenou využitia [REDAKOVANÉ] a bytová jednotka*“, ktoré sťažovateľka žiadnym spôsobom nerozporovala. S prihliadnutím na uvedené skutočnosti ústavný súd nezistil žiadnu súvislosť medzi namietaným nevykonaním dôkazu prostredníctvom zabezpečenia pôvodného kolaudačného rozhodnutia a porušením sťažovateľkou uvedených základných práv a práv. Záver najvyššieho súdu o nedostatočnej relevancii tohto dôkazu pre rozhodnutie o správnom delikte sťažovateľky sa preto javí ako plne ústavne udržateľný.

27. Obdobný záver je možné vysloviť aj vo vzťahu k námietke, ktorou sťažovateľka namieta, že správne orgány ani konajúce všeobecné súdy neskúmali dostatočne „*spoločenskú škodlivosť predmetnej stavby*“. Ústavný súd v tomto smere v celom rozsahu odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu v spojení s citovaným odôvodnením rozsudku krajského súdu. Aj podľa názoru ústavného súdu v konaní o správnom delikte sťažovateľky nebola táto postihovaná za samotnú realizáciu stavby a nebola ani posudzovaná stavba z hľadiska jej prípadného rozporu s verejnými záujmami chránenými stavebným zákonom. Tieto otázky boli predmetom rozhodovania v konaní o dodatočnom povolení stavby podľa § 88a stavebného zákona, pričom s ohľadom na to, že stavba bola právoplatným rozhodnutím dodatočne povolená, neboli v čase rozhodovania o správnom delikte sťažovateľky podľa § 106 ods. 3 písm. d) stavebného zákona o spoločenskej škodlivosti samotnej stavby žiadne pochybnosti a táto nebola považovaná za spoločensky škodlivú. V opačnom prípade by v zmysle § 88a ods. 1 stavebného zákona stavba nemohla byť dodatočne povolená pre rozpor s verejnými záujmami chránenými stavebným zákonom.

28. V ústavnej sťažnosti sťažovateľka namieta aj závery konajúcich súdov o potrebe skúmania spoločenskej škodlivosti (nebezpečnosti) samotného správneho deliktu. Ústavný súd súhlasí s názorom vyjadreným v rozhodnutí krajského súdu, podľa ktorého je vyjadrením spoločenskej nebezpečnosti určitého konania už to, že je zaradené zákonodarcom medzi správne delikty, dodáva

však, že pri skúmaní materiálneho znaku správneho deliktu je vždy potrebné zaoberať sa aj otázkou miery, resp. intenzity spoločenskej nebezpečnosti konkrétneho prejednávaneho konania páchatel'a správneho deliktu s následným odrazom zistenej miery nebezpečnosti v rozhodnutí o druhu a rozsahu sankcie. Z obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku v spojení s rozsudkom krajského súdu ústavný súd zistil, že v prípade sťažovateľky bola miera spoločenskej nebezpečnosti správneho deliktu sťažovateľky predmetom posudzovania správnymi súdmi, ako aj konajúcimi správnymi orgánmi a v kontexte konkrétnych okolností prípadu sťažovateľky sa aj premietla do výšky sankcie, ktorá bola sťažovateľke uložená na spodnej hranici zákonnej sadzby. Ani vo vzťahu k tejto sťažovateľkinej námietke teda ústavný súd nezistil porušenie ňou označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

29. Ústavný súd dospel pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti k záveru, že medzi napadnutým rozhodnutím a obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení, preto ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

30. Sťažovateľka namietala tiež porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, a to v priamej súvislosti s čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie ústavný súd nezistil, preto je sťažnosť aj v tejto časti zjavne neopodstatnená.

31. Obdobný záver je možné vysloviť aj vo vzťahu k námietke týkajúcej sa porušenia čl. 2 ods. 3, čl. 13 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, keďže tieto ustanovenia majú charakter všeobecného ústavného princípu a primárne neformulujú základné právo ani slobodu fyzickej osoby alebo právnickej osoby.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. novembra 2021

Robert Šorl
predseda senátu